Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 22. Den 15de August 1891. 40de Aargang.

Tale af Ældste C. W. Penrose,

holdt i Tabernaklet i Saltsøstaden den 28de Juni 1891.

Det er et stort Gode for de Sidste-Dages Hellige at kunne møde tilsammen og dyrke Gud som her i Dag. Sandt nok, dette Privilegium er garanteret os i de Forenede Staters Konstitution, og vi sætte megen Pris derpaa; det er et Privilegium, skjænket til Alle i dette Land, at tilbede Gud efter egen Samvittigheds Bydende, saalænge de ikke forstyrre Andres Fred og Gudsdyrkelsesmaade. Dette er i Sandhed et stort Privilegium, som ikke nydes alle Steder i Verden. Der findes nogle Lande, hvor de Hellige ikke kunne samles i større Antal uden at blive forulempede og maaske faa deres Forsamlinger opbrudte, enten ved Lovens stærke Arm eller ved Pøbelvold.

(Taleren oplæste et Citat af Pagtens Bog og sagde, at nogle af de Tilstedeværende vilde muligvis ikke betragte det Oplæste som hellig Skrift, og han vilde derfor omhandle dette Emne lidt omstændeligere.)

De Sidste-Dages Hellige tro paa Guds Ord, som indeholdes i Bibelen, og at Bibelen er nyttig til Belærelse og Optugtelse, som Apostelen sagde i gamle Dage. Ordet Skrift betyder bogstaveligt Alt, hvad der er skrevet, men Apostelen mente øjensynlig Alt, hvad der er skrevet ved Inspiration til Lærdom og Opbyggelse for Guds Menighed. Det var det gamle Testamente, han særlig hentydede til, thi det nye Testamente var ikke skrevet den Gang. Hvad vi nu kalder Bibelen eksisterede ikke paa den Tid. Altsaa, Skriften, som Paulus anbefalede Timotheus at granske, var „Loven og Profeterne," som var overleveret fra Slægt til Slægt til hans Dage.

Vi, som leve i denne Tid, tro ogsaa paa Pauli Skrifter saavel som hans samtidige Apostles og andre Mænds, som skrev, drevne af den Helligaand, saa at de Kristne i det 19de Aarhundrede ikke blot tro paa den hellige

Skrift, som Paulus omtalte, men alle de øvrige Bøger, som senere ere blevne tilføjede, og som nu under Et kaldes: Bibelen.

De Sidste-Dages Hellige gaa lidt videre; de tro ikke blot paa det gamle Testamente og Apostlenes Skrifter fra Kristi Dage, men ogsaa paa Guds Ord, som er aabenbaret til os i disse sidste Dage, og da det er bleven nedskrevet, anse vi det for ligesaa hellig Skrift, som noget fra Fortiden. Al Skrift, som er givet ved Inspiration, er nyttig til Belærelse, og saaledes ogsaa Pagtens Bog, der indeholder en Del af Guds Aabenbaringer, givne til Profeten Joseph Smith. Denne Bog indeholder en Del af Guds Ord, ligesom det gamle og nye Testamente gjør.

Bibelen kaldes almindeligvis Guds Ord, men den indeholder ingenlunde alle Guds Ord, som mange Kristne mene. Mange Folk blandt Kristenheden tro, at alle Guds Aabenbaringer eller Udtalelser findes i denne Bog, og at han ikke vil aabenbare Mere. Som Støtte for denne Mening henvise mange Teologer til det sidste Kapitel i Johannes Aabenbaring, hvor Engelen siger til ham paa Øen Patmos: „Jeg vidner for hver, som hører denne Bogs Profeties Ord: dersom Nogen lægger Noget til disse Ting, da skal Gud lægge paa ham de Plager, som ere skrevne i denne Bog."

Men disse Engelens Ord hentyde udelukkende til den Bog, som Engelen befalede Johannes at skrive. Disse Ord forbyde ikke den Almægtige at aabenbare mere i Fremtiden, ej heller forkynde de, at han ikke vil aabenbare Mere. Det var simpelthen en Advarsel og Befaling til Menneskene, at de ikke maatte lægge Noget til eller tage Noget fra den Bog, Johannes fik Befaling til at skrive.

Selve Bogen lærer os, at Johannes fik den Mission at profetere for mange Nationer, hvilket beviser, at der skulde være Profeti, efter at denne Bog var skrevet, og dersom nu det, Johannes profeterede, efter at Aabenbaringsbogen blev fuldendt, ogsaa havde blevet nedskrevet, vilde det have været lige saa meget „hellig Skrift," som nogen anden Bog i Bibelen, thi det vilde jo være Guds inspirerede Ord.

De Sidste-Dages Hellige anse Indholdet af Pagtens Bog som Skrift eller Guds Ord lige saa meget som Bibelen, fordi det er kommet fra samme Kilde og ved Guds Aand og Kraft. Jeg vil læse en Del af en Aabenbaring, som findes i nævnte Bog:

„Mit Hus er et Ordenshus, siger den Herre Gud, og ikke et Forvirringshus. Vil jeg annamme et Offer, siger Herren, som ikke er sket i mit Navn? Eller vil jeg annamme af din Haand, hvad jeg ikke har beskikket saa at være? Og vil jeg befale dig Noget, siger Herren, uden ved Lov, ligesom jeg og Faderen anordnede dig, førend Verden var til? Jeg er Herren din Gud og jeg giver dig denne Befaling, at Ingen maa komme til Faderen uden ved mig eller mit Ord, hvilket er min Lov, siger Herren, og alle Ting i Verden, enten de ere anordnede af Mennesker, af Troner, af Fyrstendommer, Magter eller Ting, af hvad Navn det være maa, der ikke er til ved mig eller ved mit Ord, siger Herren, skal omkastes og ikke være til, efter at Menneskene er døde, hverken ved eller efter Opstandelsen, siger Herren din Gud; thi det, der vedbliver at være til, er bleven til ved mig, og hvad der ikke er bleven til ved mig skal rystes og tilintetgjøres."

Herren tilkjendegiver her, at hans Hus er et Ordenshus. Naar vi derfor se Forvirring i Verden i religiøs, so-

cial eller borgerlig Henseende, have vi hans Ord for, at han Intet dermed har at bestille; hans Haand er ikke i det. Han er ikke Ophav til Forvirring, thi Alt, hvad han befatter sig med, er i Orden. Uagtet Myriader af Verdener straaler paa Firmamentet, er der ingen Forvirring iblandt dem. Hver en af dem bevæger sig i nøjagtig Orden i sin beskikkede Bane og bidrager til at holde andre Kloder i Ligevægt. Det er Følgen af, at de kontrolleres ved Guds Kraft. Guds Love paa Jorden ere ogsaa fuldkomne, saalænge Menneskene ikke gribe forstyrrende ind. Alting gaar i Orden. Aarstiderne komme og forsvinde i den rette Tid; Sæden bliver plantet og Høsten kommer i sin beskikkede Tid. Der er ingen Forvirring heri — Alt er Harmoni og Skjønhed.

Saaledes ogsaa i den religiøse Verden. Da Jesus Kristus kom til Jorden og oprettede sin Kirke, gjorde han det i den fuldkomneste Orden. Hans Kirke blev organiseret efter et menneskeligt Legemes Mønster. Hvert Medlem havde sin Plads og Alle virkede i Endrægtighed for det Heles Vel. Men senere hen kom der Splid mellem dem formedelst Menneskenes Daarskab og Ondskab. Det var først, da Menneskene begyndte at afvige fra den af Gud anviste Sti, at Besværlighederne begyndte. Forskjellige Sekter opkom; forskjellige Kirkesamfund stiftedes siden den Dag, Kristus og hans Apostle grundlagde Kirken. Alle disse menneskelige Institutioner have blot foraarsaget Forvirring, saa at i vor Tid, i Civilisationens Aarhundrede, hersker mere Forvirring end nogensinde. Det er Følgen af, at Gud ikke har en Haand i disse menneskelige Systemer.

Blandt alle disse Sekter var der unægtelig nogle Principer, som Gud havde aabenbaret. Der var nogle Spor af den Kirke, Jesus Kristus organiserede paa Jorden. Menneskene havde delvis kopieret Kristi Kirke, men de indførte desuden Ideer af egen Opfindelse, og dette fremkaldte Forvirring. Den Ide synes endnu at være fremherskende i Kristenheden, at Menneskene havde Ret til at samles tilsammen og organisere et religiøst Samfund med Skikke og Ceremonier efter eget Behag, uden i mindste Maade at tage Hensyn til Herrens Bud og Befalinger; de forventede, at Gud vilde anerkjende deres selvlavede Gudsdyrkelsesmaader. Ja, Mange synes, at Herren burde være meget taknemlig til Menneskene, naar de om Søndagene samles i Kirken eller Kapellet og tilbede ham paa højst mærkværdige Maader. Men ifølge Aabenbaringen, som jeg oplæste, vilde Gud ikke annamme noget Offer, uden det var udført i Overensstemmelse med hans Befalinger.

Som Eksempel hentet fra det gamle Testamente vil jeg nævne Kains og Abels Offer. Abel ofrede det, som den Almægtige havde paabudt; Kain valgte et Offer efter sit eget Hoved. Naar man følger Historien ned igjennem Tiderne, finde vi en lignende Aand som Kains at gjøre sig gjældende hele Tiden. De Sidste-Dages Hellige have lidt formedelst samme Vildfarelsens Aand, idet Folk have søgt at behage Herren ved at hade og forfølge os. Den Aand, der har drevet de Hellige fra By til By, fra Stat til Stat, og som har inspireret til at udøse Joseph Smiths og Hyrum Smiths Blod og foraarsaget andre gode Mænds Martyrdom, er netop den samme, som boede i Kains Hjerte. Men Dagen vil komme, da Alt, hvad Gud ikke har plantet, skal med Rod oprykkes, da alle Institutioner

som Mennesker have oprettet, og som ere modstridende Guds Love, skulle opløses og tilintetgjøres.

Hovedforskjellen mellem Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige og Kristenhedens Sekter er den, at Førstnævnte er oprettet af Gud selv. Joseph Smith er ikke dens Stifter. Hans Efterfølgere i Kirkens Ledelse have ikke organiseret den. Den blev organiseret ved Guds Gave og Kraft og ifølge hans Befaling. Alle dens Ordinantser og Anordninger ere indstiftede ved guddommelig Bemyndigelse, og heri ligger dens Ulighed med alle andre Samfund. Jeg har ikke et Ord at sige mod Medlemmerne af andre Kirker, eller mod de korrekte Principer, som de muligvis have adopteret, thi al Sandhed har sin Oprindelse fra Gud; men Systemerne og Kirkerne, som Mennesker have indstiftet, ere ikke af Gud, og han vil derfor ikke anerkjende dem. Frelseren siger med tydelige og bestemte Ord: „Hver Plantning, som min himmelske Fader ikke har plantet, skal med Rod oprykkes."

Der kunde maaske være En eller Anden til Stede, som vogter mine Ord for at fange mig i Udtryk, der kunde fordrejes og mistolkes som forræderiske mod Regjeringen. Jeg haaber, de ingen Lejlighed skulle faa. Herren har fortalt os i denne Bog (Pagtens Bog), at den amerikanske Nations Konstitution var inspireret af ham. Dette Lands Grundlov fandt hans Behag, fordi retskafne Mænd, som han selv havde opreist, havde skrevet den.

Herren har paalagt os at opbygge Zion; han har beskikket os til den Mission, og denne Opgave maa løses i Retfærdighed og Renhed; thi de Rene af Hjertet, siger han, ere hans Zion. Derfor skulde Zions Indbyggere strængt overholde Sabbatsdagen; de skulde selv holde den hellig og ogsaa lære deres Børn at helligholde den og i Alt vandre i Hellighed for Herren. Sabbaten er indstiftet af Gud. Han har ogsaa anordnet, at hans Hellige skulle yde en Tiendedel af deres Indtægt til Zions Opbyggelse og hans Ords Forkyndelse blandt Jordens Nationer. Som det var i gamle Dage er det nu i disse Dage. Han fordrer ikke blot Tiende, men ogsaa Ofringer til de Fattige; derfor holde vi vore Fastedage. Principet er det, at hvad vi spare ved en Dags Faste, skal gives til de Fattige. Herren har ogsaa befalet, at hans Tjenere skulle administrere Ordinantser i hellige Templer for Levende og Døde. Tempelarbejdet er en meget vigtig Pligt, som paahviler de Hellige. Ægteskabet er helligt. Hvad, som er beseglet ved Præstedømmets Myndighed paa Jorden, er beseglet i Himlen. I Templerne, byggede efter den Almægtiges Forskrifter, udføres denne hellige Handling af hans bemyndigede Tjenere, og efter det Mønster, hvorefter vore første Forældre forenedes i Ægteskabet. Den Gang, Ægteskabet blev indstiftet, vare de udødelige, men de overtraadte Guds Bud, og derved kom Døden ind i Verden. Men alligevel blev det befalet dem at formere sig og opfylde Jorden og gjøre sig den underdanig. Det var efter deres Ægteskab, de syndede. Kristus kom til Jorden i Tidens Midte og hengav sig som et Sonoffer for Verdens Synder. „Ligesom Alle dø i Adam, saa skulle Alle levendegjøres i Kristus." I Opstandelsen ville Adam og Eva komme tilbage til den samme Uskyldighedstilstand, som de vare i paa Skabelsens Morgen, og som Udødelige ville de staa som Hoved for deres Slægt.

Naar Mand og Kvinde vies af Guds bemyndigede Tjenere paa den af Herren foreskrevne Maade, gjælder det for Tid og Evighed, for denne Verden

og den tilkommende; men naar Ægteskabs-Ceremonien bliver udført paa en anden Maade end den af Gud anordnede, og naar Myndigheden kun er menneskelig, gjælder Ægteskabet kun til Døden og vil ingen Gyldighed have for Evigheden. Naar Døden kommer, vil Kontrakten være ophævet.

Nogle Mennesker synes at opfatte det saaledes, at de Sidste-Dages Hellige ikke anerkjende borgerligt Ægteskab, og dem, der udføre Ægteskabs-Ceremonien i andre Kirkesamfund. Dette er ikke saaledes. Vi anerkjende saadanne Ægteskaber som Kontrakter, der ubrødeligt maa overholdes. Men de kontraherende Parter selv anse det kun som en Overenskomst, der gjælder, til Døden gjør en af Parterne fri, og en stor Mængde venter ikke en Gang paa, at Døden skal løse Baandet. Der findes Skilsmisser nok i dette Land til at stadfæste denne Paastand. Naar jeg ser unge Folk, som kalde sig Sidste-Dages Hellige, gaa udenfor den af Gud givne Lov og gifte sig efter Verdens Vis, føler jeg mig bedrøvet over dem og maa uvilkaarlig tro, at de enten ere meget kortsynede eller ogsaa egensindige. O, hvilket sørgeligt Skridt at tage for Folk, som en Gang har faaet Øjnene opladte for Evighedens Krav! Naar en ung Mand eller Kvinde gaar udenfor den nye og evige Pagt og slutter Ægteskab, gjælder det blot for Tiden. De kunne maaske nyde foreløbig Glæde og Fornøjelse; men neppe mere end to af ti leve i vedvarende lykkelig Forening; det bringer sjelden eller aldrig Lyksalighed, naar Folk af forskjellig Religionsbekjendelse giftes sammen. Mennesket har indstiftet den Slags Ægteskabs-Ceremoni, som nu er saa almindelig i Verden. Det er gyldigt, saalænge det varer, ligesom enhver anden Kontrakt, men maa ophøre, naar en af Parterne dør, og vil ikke gjælde paa den anden Side Graven. I Opstandelsen ville de Alle opstaa til et evigt Liv, men det vil blive som ugifte Individer, og de ville blot blive Engle.

Men Mand og Kvinde, ægteviede efter Guds Anordning, ville, om de ere trofaste i alle Ting, komme frem i den første Opstandelse og arve det evige Liv med deres Børn og udgjøre en Familje for evigt og leve i stedse tiltagende Lyksalighed og Herlighed.

De Sidste-Dages Hellige have stor Grund til at fryde sig over, at de ere gaaede ud fra Verdens forskjellige Partier og have faaet deres Synder tilgivne formedelst Lydighed mod Guds Befalinger og ere blevne optagne i Kristi Kirke. Lad os vedblive at tjene Herren hver Dag af vort Liv, aflægge Verdens taabelige Moder og „leve ved hvert Ord, som udgaar af Guds Mund," og berede Vejen for Herrens forestaaende Komme. Amen.

Jesu Kristi Evangelium.

Et af de mest afgjørende Beviser for Evangeliets Sandhed, er det Faktum, at det er saa vel afpasset for Menneskeslægtens Behov. Et tænkende Menneske, som iagttager Verdens Stilling, og paa samme Tid lægger Mærke til, hvorledes Evangeliet netop egner sig for den Stilling Verden er i, maa ubetinget indrømme, at Evangeliet er af guddommelig Oprindelse. Thi Evangeliet beviser af sig selv, at dets Ophavsmand har overmenneskelig Visdom

saavelsom uendelig Kjærlighed og Magt. Det bærer sit guddommelige Præg i selve de ydre Former. Hvorledes staar det for Nærværende til i Verden?

I religiøs Henseende er Verden delt i utallige Sekter, sammenligneIsesvis som en Krukke, der er slaaet i utallige Stykker, og spredt til alle Sider, saa at al Tanke om Reparation maa opgives. Den ene Kirke staar fjendtlig imod den Anden; den kirkelige Enhed, som Apostlene lærte var absolut nødvendig, er reduceret til en Idé, som aldrig kan virkeliggjøres. Der findes ikke længere nogen Kirke i Verden, i Ordets sande Betydning, hvorvel der findes mange Kirkesamfund — mange saakaldte Kristne. Med den beklagelige kirkelige Splittelse er al virkelig sand religiøs Kundskab, eller Vished forsvunden. Kundskaben om Gud og hans Søn Jesus Kristus er for længe siden glemt, eller ophørt, hvilket Verden selv tilstaar i det athanasianske Symbolum, som udtrykkelig siger: „Ubegribelig er Faderen, ubegribelig er Sønnen, ubegribelig er den Helligaand, dog ere de ikke tre Ubegribelige, men en." Noget værre Nonsens kan ikke tænkes. Der staar altsaa Verden. Den kjender ikke Gud. Barnet har forglemt sin egen Fader og har gjort af denne Uvidenhed en Trosartikkel. Med Kundskaben om Gud er ogsaa Kundskaben om Frelsningsplanen forsvunden. Det er endnu sandt, hvad Luther i sin Tid udtrykte sin Klage over, at Verden ikke mere veed, hvad Tro er, hvad gode Gjerninger, hvad Omvendelse, hvad Forsoning er. Alt er forglemt. Verden famler i Mørket. Og det, som udgives for Teologi, er en saa usmagelig ombyttet Vare, at de bedste og ædleste Aander i Verden have set sig nødsagede til med Afsky at vende sig bort fra samme. Teologerne burde rødme af Skam naar de se at mange af Verdens Lærde og Intelligente vende sig bort fra deres taabeagtige Dogmer.

I sædelig eller moralsk Henseende staar det ligesaa ilde til i Verden, som gradvis synker dybere og dybere i Umoralitetens Dynd. Det er ingenlunde blot en pessimistisk Fantasispil, som antager, at Slægten synker. Det er, desværre, et Faktum. Familjebaandet opløses, Menneskekjærligheden kolnes til hverken Liv eller Ejendom længere respekteres eller holdes hellig. Mord og Ran er daglige Begivenheder. Lovene tilsidesættes og trampes under Fode. Lasten bevæger sig utildækket i de store Staders Gader og trænger sig ind overalt. Retfærdighed haanes. Vold og Uret regjærer i Verdens ledende Samfund.

I social Henseende ligner Verden en urolig Vulkan. Samfundets Grundvolde rystes af de voldsomme Elementer, som rase i dets Indre. Tronerne vakle. De Rige og Mæglige nødsages til at forskanse sig mod de arbejdende Klasser, som længe nok synes at have været underkuede. Et Skakspil spilles mellem de ulige Klasser, som, hvadend Udfaldet bliver, maa ende med en total Omvæltning. Menneskene bæve af Frygt i Forventning af det, som skal komme over Jorderige.

Jesu Kristi Evangelium indeholder det eneste Middel til at raade Bod paa dette Onde. Gud aabenbarede ved sine Tjenere Joseph Smith og Brigham Young en „Samfundsbygning," som kan trodse alle Storme. Deri findes Plads for Alle — for Fattige og Rige. Der sammenbindes Menneskene i Broder- og Søsterbaandet. Der fortrykker ikke den Ene den Anden. Jesu Kristi Evangeliums Formaal er at forene,

ophjælpe og opbygge. Her er Lægemidlet mod alle de Sygdomme, hvoraf det menneskelige Samfund lider.

Endvidere byder Evangeliet den gjenfødende Kraft, som behøves for at Livet kan udvikles, og Usædeligheden modarbejdes og udryddes. Denne Kraft er den Helligaands Gave, som modtages, naar et omvendt og troende Menneske døbes til Syndernes Forladelse og modtager Haandspaalæggelse af en af Gud bemyndiget Tjener, som selv har modtaget Aandens Gave. Denne Gave er en Kraft eller et gjenfødende Princip, som leder Sjælen fremad paa Hellighedens Vej, til Mennesket er fuldkommen helliggjort og Guds enbaarne Søns Billede er afspejlet i hele Menneskets Væsen. Denne Kraft, som kun Evangeliet kan meddele, er Lægemidlet imod Synd og Fordærvelse og er i Virkeligheden den fuldkommengjørende Kraft.

Sluttelig skjænkes vi i Evangeliet den Kundskab om Faderen og Sønnen, som Verden ikke er i Besiddelse af, hvilken giver Magt og evigt Liv til dem, som vandre i Overensstemmelse med samme. Alene Evangeliet har lært os, at Gud er vor virkelige Fader — at vi i Virkeligheden ere hans Sønner og Døttre. O, hvilken herlig Sandhed! Evangeliet har aabenbaret for os Guds Væsen og Egenskaber. Det aabner Evighedens Slør for vore beundrende Blikke og lader os skue vor Herkomst, saavelsom vor endelige Bestemmelse — visende os, at vi eksisterede, forend Verden grundlagdes, og at vi skulle eksistere og regjære med Gud Fader, Jesus Kristus, og de trofaste Hellige i al Evighed. Her er Kundskab, som overgaar Forstand, skjænket ved guddommelig Aabenbaring. I Sandhed, Jesu Kristi Evangelium er netop hvad en vildfaren Verden behover. Salig er den, som hører, forstaar, annammer og efterlever det i Aand og Sandhed. — Sv. Här.

Tanker ved en ædel Mands Grav.

En god Mand sagde ved en vis Lejlighed: Jeg vil frit bekjende, at jeg skulde ønske, naar Tiden kommer, at jeg skal lægges i Gravens Skjød, at En kan sige: „I denne Grav hviler en Mand, som var for mig en ærlig og oprigtig Ven. I min Ungdom advarede han mig mod Livets Fristelser og Farer. Han hjalp mig i Nødens Time, men ingen vidste det. Jeg er ham skyldig for hvad jeg er.“ Hellere end at der paa min Grav blev opført et prægtigt Monument af fransk eller italiensk Marmor, for Penge, jeg ved Sparsommelighed havde sammensparet, vilde jeg ønske, at en Enke ved Graven med halvkvalt Stemme skulde sige til sine Børn: „Her hviler min og Eders Ven. Han besøgte mig i Fattigdommens og Prøvelsens Dage; han hjalp dig min Søn til en god Undervisning og skaffede dig min Datter Ophold i et godt Hjem hos en hæderlig Familie.“ Hjærtets ømme Følelser, der fremkalde saadanne Udtalelser, ere mere værd, end det mest kostbare Gravminde, som nogensinde er bleven rejst paa et Menneskes Grav!

Den 15de August 1891.

Guds Tilværelse tilkjendegivet i Skabelsen.

Det Spørgsmaal stilles ofte af Nutidens Skeptikere: Hvorfor fordres det af Menneskene, at de skulle vandre i Tro, og ikke i Beskuelse?

Om, siger den Vantro, den kristne Teori er sand, at der eksisterer en Gud, som har skabt Alt; om det er sandt, at han har nedlagt Lovene i Naturen, og givet et System Love, Frelsningsplanen, som alle Mennesker ville blive belønnede eller straffede efter, hvorfor tilkjendegiver han sig da ikke paa en saadan Maade, at al Mulighed for Vantro er bortryddet? Hvorfor t. Eks. vare Jøderne fordømte, fordi de ikke troede, at Jesus Kristus var Guds Søn og den forjættede Verdens Frelser; thi Kristus beviste dog ved mange Lejligheder, at han var i Besiddelse af en guddommelig Magt, men Mange fordrede, at Kristus endnu mere skulde overtyde dem om sin guddommelige Mission, ved Mirakler efter deres Sind. Men Menneskenes Veje ere ikke Herrens Veje; Herren tvinger Ingen til Troen; først tro og derefter vide.

Lad os reflektere lidt angaaende Trosprincipet som et første Princip. Er det urimeligt at udøve Tro? Er det urimeligt at tro paa Gud? Ingenlunde! Hvorledes kunde Jorden og alle Kloderne og Atmosfæren eksistere, om ikke der var en Magt, som havde skabt disse Kloder og Alt, hvad der er paa dem? Vi lade dette Spørgsmaal virke paa Læserens Sind, idet vi anmode Læseren som selv at tænke og reflektere. Vi haabe, at de, som ikke tro paa den almægtige, vise og kjærlige Fader, ville komme til det. Er der ikke Fornuft i at tro paa en Gud? Visselig, der er! Men vilde det være fornuftigt at antage, at Gud vilde aabenbare sig for de Hovmodige og alle dem, som ikke anerkjende ham og hans herlige Love? Visselig vilde det ikke. Vilde der være nogen Mening i, om Gud tilkjendegav sig for Ugudelige, som ikke anerkjende ham? Ingenlunde! Det vilde være ligesom at give sin Gave til en Uværdig. Gud er retfærdig; han giver ikke sine Gaver til de Ugudelige; han aabenbarer sig ikke for dem.

Hvorfor fordres det, at vi skulle tro paa Kristus? Hvorfor fordres det, at vi skulle tro, at han har lidt for Verdens Synder og opstod fra de Døde paa den tredje Dag? Hvorfor fordres det, at vi skulle tro, han vil komme til Jorden igjen „for at dømme Levende og Døde"? Hvorfor skulde denne Slægt være under Fordømmelse, om de forkastede Joseph Smiths og de elleve Vidners Vidnesbyrd om Mormons Bog som guddommelig, da — som Mange reflektere — Gud jo havde det i sin Magt at vise de Guldtavler, som Mormons Bog oversattes fra, for Enhver, saa de ikke længere behøvede at tro, at Mormons Bog var guddommelig? Dette tyder ikke paa nogen god Opfattelsesevne eller fin Dømmekraft hos Mennesket, naar det ikke formedelst god egne Undersøgelser, Betragtninger og Reflektioner kan komme til Overbevisning om en Tings virkelige Værd; og visselig, det vidner ikke om megen Finhed, Smag, Forstand og Dømmekraft, naar saakaldte Lærde ikke kunne anerkjende Mormons Bog som en Bog,

der indeholde sociale Lærdomme af uvurderlig Værd, for ikke at tale om Bogens almindelige religiose Betydning som værende fra guddommelig Kilde.

Ligesom vi med Rette tale om Middelalderens og de forbigangne Tiders Overtro, kunne vi med Sandhed kalde Nutiden for vantro. Men, at vandre ved Beskuelse alene vilde virke forstyrrende og ødelæggende paa sand aandelig Udvikling. Principer, som ere fornuftnødvendige Følger af demonstrerede Sandheder, ere altid indlysende af sig selv for det tænkende Menneske. Det, som det gjælder om for det troende Øje og haabende Sind, er at komme til Visshed i, hvad man undersoger. En Del Sandheder ere alle Mennesker vidende om. Vi ere visse paa vor egen Eksistens. Vi vide ligeledes, at vi ere modtagelige for saavel Sorg som Glæde. Vi vide, at Materien eksisterer i Universet, og at Beskaffenheden og Udseendet af Materien kan forandres ved kemisk og fysisk Indvirkning. Fra disse ubestridelige Sandheder aflede vi andre Sandheder og Hypotheser. Al Forandring, al Virksomhed sker formedelst en foraarsagende Kraft. „Ingen Virkning uden Aarsag," som det hedder i Videnskaben. Ikke den mest lærde Filosof har nogensinde bestridt dette. Ikke den mest raffinerede Fritænker kan bringe saa meget som et Skin af Bevis for, at Planer nogensinde have eksisteret, eller eksistere, som ikke have en Ophavsmand.

Den fri og skjønne Harmoni i hele Skabelsen bærer umiskjendelige Præg af Almagt og Visdom. Besidder de døde Elementer denne Almagt, og ere disse skabte tilfældigt, hvorledes kunde da enhver Ting rore sig i fuldkommen Orden og Harmoni, saaledes som vi finde det; hvorledes kunde de dunkle Kloder blive placerede i saadanne Positioner og Afstande fra de lysgivende Planeter, Fiksstjernerne, som Tilfældet er, saa at de erholde Lys og Varme i en passende Grad for Vegetationen og Dyrelivet, saavelsom for Menneskene; hvorledes kunde Jorden tilfældigvis blive opfyldt af en Dobbelthed af Aand og Materie? Hvorledes kunde Jorden tilfældig frembringe Vækster og Mineralprodukter, visdomsfuldt skabte for dens intelligente Beboeres, Menneskenes Behov? Og betragt den konsekvente Nuancering i Tilværelsens Maugfoldighed af Former. Alt er saa visdomsfuldt indrettet. Er der ikke en vis, en alvis Skaber bag Alt? De, som fornægte, at Skaberens Haand vises i alt dette, respektere tilvisse ikke den videnskabelige Sætning, at der „ingen Virkning" er „uden Aarsag," og den Betragtning af Sammenhængen mellem Aarsag og Virkning, at vi af Virkningens Væsen maa slutte os ved logiske Ræsonnementer til Aarsagens Karakter. Da vi Mennesker betragte os som personlige Væsener og dog ikke kunne frembringe saa meget som et Blad paa et Træ, maa vi nodvendigvis indromme, at en større Magt end Menneskets ligger til Grund for Skabelsen, som foraarsagende og virkende Kraft. De, som fornægte, at Guds Haand vises i Skaberværket, have større Grund til at efterforske Kilden og Aarsagen for de synlige Virkninger, end de, som tro paa aabenbaret Religion.

Den berømte Videnskabsmand, Isak Newton, forsvarede ofte Bibelteorien om Skabelsen mod Argumenterne af skeptiske Filosofer, der stode langt under ham i Kundskab. En Dag ledsagede en skeptisk Ven Newton ind i hans Observatorium, hvor Newton viste ham en Klode-Kombination, der forestillede Planetsystemet. Efter at have udtalt sin Forundring over den vise Kombination, spurgte Vennen, hvem der havde forfærdiget Globesystemet. Newton svarede:

„Ingen! Det er kommet tilfældigvis." Efter at Newton paa Vennens Spørgsmaal anden Gang havde svaret det samme, blev Filosofen vred. „O!" sagde Newton: „De er fornærmet, fordi jeg sagde, at Ingen havde optænkt Planen og Konstruktionen til Globesystemet, som er en ringe Efterligning af de storartede Mesterværker, som kun en almægtig Gud kan frembringe, men, som De siger er frembragt af sig selv."

Dersom det tages i Betragtning, at den udtænkte Plans Væsen eller Karakter vises gjennem Ordningen af Verdensaltet, da findes ligesaa gode Beviser for, at en uendelig Kundskab, Visdom og Magt var en Attribut til den, som har udtænkt og iværksat samme. Kundskab og Magt ere ubestridelige Egenskaber, som maa ligge til Grund ved Skabelsen af Verdensaltet. Disse Egenskaber repræsenteres begrebsmæssig i Gud som Ophavsmand og Bygmesteren for Universum, eller med andre Ord, Planeterne og deres Sfærer.

Vi kunne let indse, at Magt forenet med Intelligents vil blive ethvert Menneske til Fordærvelse, som ikke anvender sin Intelligents og Magt i Dydens Tjeneste. Da vi ved at betragte Dispositionerne i Verdensaltet, specielt ved at betragte Menneskene og Historien, se Retfærdigheden i det Hele, om vi betragte Objekterne ret, ville vi let indse, at den Kraft, som vi før have paapeget nødvendig maa ligge til Grund for Verdens Skabelse, repræsenterer Guds Visdom og Magt. Vi maa uvilkaarlig indromme dette.

Vi ville ikke komme ind paa det historiske Omraade og betragte de Manøvrer, Historien beretter om. Vi tro, vi have bevist med tilstrækkelig Tydelighed, at der er en almægtig, alvis og retfærdig Gud, hvilket vor Hensigt med disse Betragtninger har været. Vi kunne med Vismanden Salomon udbryde: „Daaren siger i sit Hjærte, der er ingen Gud." Hvad burde hindre Menneskene — Skaberens Mesterværk — fra at nærme sig Gud, deres Fader og Skaber, og lære hans Veje at kjende? At tro, at Skaberen ikke vil aabenbare sig for eller tilkjendegive sin Vilje til Menneskene — hans egne Børn — er, mildest talt, yderst urimeligt.

Uddrag af Korrespondance.

Ældste Aug. S. Schou skriver fra Richmond, Utah, den 20de Juli: „Det er mig en sand Glæde at kunne meddele Dem, at jeg er lykkelig og vel ankommen til mit elskede Hjem. Den 27de Juni forlod jeg Liverpool med Guion-Linjens hurtigsejlende Dampskib „Arizona." De første fire Dage af Rejsen havde vi stærk Sogang og Modvind hele Tiden, saa den største Hurtighed, „Arizona" opnaaede noget Døgn, var 395 engl. Mile. Det tog lidt over 9 Dage fra Liverpool til New York, med omtrent 8 Timers Ophold i Queenstown. Intet af særlig Interesse tildrog sig vor Opmærksomhed, uden at vi et Tusind Mile fra New York saa et stort Isbjerg, som frembød et storartet Skue, der ikke mindst interesserede mig, da jeg aldrig før havde set et saadant. Den 5te Juli om Aftenen Kl. 10 ankom vi til New York, men kom først i Land næste Dags Morgen Kl. 8. Samme Dags Aften forlod jeg New York og fortsatte Rejsen mod Vest

— til Richmond, hvor jeg ankom den 11te Juli om Aftenen. Altsaa tilbagelagde jeg Rejsen fra Kjøbenhavn til Utah paa 19 Dage. Sidste Mandag Aften kom Byens Musikkorps og omtrent et hundrede Bekjendte til mit Hjem, og vi tilbragte en behagelig Aften i hinandens Selskab. Det er i Sandhed behageligt igjen at forenes med Familje og Venner efter at have været fraværende to Aar og tre Maaneder, og jeg er meget taknemlig til min himmelske Fader for, at han har beskyttet mig og Mine under vor Adskillelse, og for, at vi atter tilsammen kan nyde Familjelivets Glæder i Hjemmets hyggelige Arne. Hils de Hellige!"

Ældste P. Sørensen skriver fra Odense den 3dje August: „Jeg er veltilfreds i min Stilling, som en Arbejder i Herrens Vingaard. Jeg har døbt Nogle i den senere Tid, og Flere besøge vore Forsamlinger og undersøge tilsyneladende Evangeliet. Herrens Værk skrider saaledes fremad her paa Fyen, omendskjøndt med sagte, saa dog med sikre Skridt. Størsteparten af vore Brødre og Søstre i denne Grén ere gode og pligtopfyldende Hellige; de glæde sig i Sandheden og medvirke efter bedste Evne til sammes Udbredelse."

Afløsning og Beskikkelse.

Ældste Oleen N. Stohl løses fra at arbejde i Stockholms Konference,

Ældste Johan G. Jørgensen fra at at arbejde i Christiania Konference, og

Ældste Rasmus Sørensen fra at arbejde i Aarhus Konference, med Tilladelse at rejse tilbage til deres Hjem i Zion. De forlade disse Lande med Æren af at have udført et godt Arbejde for deres Medmenneskers Vel!

Ældste Jens H. Kofoed løses ligeledes fra sin Virksomhed paa Bornholm, hvor han i henved et Aar har virket blandt Slægtninge og Venner.

Ældste Niels J. Andersen løses fra at virke i Kjøbenhavns Konference og beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference, under Konferencepræsidentens Bestyrelse.

Konferencemøder.

Konferencemøder ville blive afholdte:

I Aalborg	den	5te og 6te September
„ Aarhus	„	12te og 13de „
„ Malmø	„	3dje og 4de Oktober
„ Göteborg	„	10de og 11te „
„ Christiania	„	17de og 18de „
„ Stockholm	„	24de og 25de „
„ Kjøbenhavn	„	7de og 8de November.

Edward H. Anderson,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Opstandelsen.

Til Evangeliets første Principer hører, ifølge Apostelens Udtalelse i Hebræerbrevet, Læren om de Dødes Opstandelse.

At alle de Døde, baade Onde og Gode skulle opstaa, læses saa klart i de hellige Skrifter, at vel Ingen, som gjør Fordring paa at være troende, kan fornægte det. Alle ædle Mennesker føle sig forvissede om, at dette Liv ikke er vor endelige Tilværelse. Her blomstrer ofte Lasten, medens Dyden trædes under Fode. Forgjæves spørge vi ofte, om den guddommelige Retfærdighed slumrer. Naar vi se den retfærdige Abel dræbt af sin Broder Kain og Kain gaa bort for at nyde Livet i Nod, saa erkjender den tænkende Mand og Kvinde, at dette Liv ikke udgjør Slutningen af Livets Drama, at der maa findes en Opstandelse — en sidste Akt, hvor Belønning og Straf tildeles Menneskene af den retfærdige Gud. Kun naar vi erkjende, at der er en Opstandelse og en Dom, hvor Enhver vil blive dømt efter sine Gjerninger, kunne vi løse mangen en ellers uløselig Gaade.

To Spørgsmaal opstaa nu ved Betragtningen af Læren om Opstandelsen. For det Første: Hvori bestaar Opstandelsen, og for det Andet: Naar vil den finde Sted?

Med Hensyn til Besvarelsen af det første Spørgsmaal lære vi af Guds Ord, eller Skriften, at Menneskene ved Døden afklædes deres jordiske og materielle Tabernakel, som derefter opløses, men at selve Personligheden, eller med andre Ord Menneskets Aand eksisterer efter Døden. Opstandelsen bestaar nu deri, at denne Aand atter iklædes med et Legeme, taget og dannet af det tidligere Legemes forraadnede eller paa anden Maade adskilte Elementer, hvilket ny Legeme er dannet efter de Forhold, den Opstandne skal indtræde i. De Helliges nye Legemer blive herlige som Frelserens i Opstandelsen; derimod skulle de Ugudelige opstaa til Straf, bærende i selve Legemets Udseende Vanærens Stempel.

At de Opstandnes Legemer ville blive prægede af forskjellig Grad af Herlighed, forstaa vi let, naar vi betænke, at Legemet dannes i Overensstemmelse og Harmoni med Aandens Væsen; vi se let, at den moralske Karakter af Aanden i Opstandelsen vil komme til at give Legemet sit væsentligste Præg. Overensstemmende med, at Aandens Egenskaber afspejle sig i Legemets Ydre her og læses i Ansigtet, vil i Opstandelsen det ny Legeme afspejle Aandens Karakter. „De Retfærdige skulle skinne som Solen i deres Faders Rige." Nogle — Jordens Hæderlige, der ikke have villet annamme Evangeliet — skulle skinne som Maanens Glans i Forhold hertil, og atter Andre skulle skinne som Stjernernes Glans, sammenlignet hermed. Disse ere Ugudelige, men som dog ikke have syndet mod den Helligaand. For de, som synde mod den Helligaand, er der ingen Tilgivelse, „hverken i dette Liv, ej heller i det tilkommende." Den, som her adlyder Kristi Evangelium, „strider Troens gode Strid, fuldkommer Løbet og bevarer Troen," faar i Opstandelsen et skjønt Legeme og bliver optaget i Guds og de hellige Engles Samfund, men den, som her lever i Lidenskabers og Lasters Dynd, i Hovmod, Gjerrighed,

Letsindighed osv. vil opstaa med et Legeme præget af disse Lasters ødelæggende Følger, og med et saadant Legeme kan Aanden ikke bo, hvor Gud er, thi hvor han opholder sig, kan intet Urent komme.

Her paa Jorden kunne Menneskene hykle. Under et Smil som Maske skjuler sig ofte lav Falskhed. Judaskysset er Forræderens Tegn. Det jordiske Legeme bestaar af saa grove Substantser, at det Ydre ikke absolut behøver at tilsvare alle Aandens Følelser. Anderledes forholder det sig med det nye, herliggjorte Legeme. Dette vil bestaa af saa fine Substanser, at det ikke vil kunne forandres af fysiske Paavirkninger, og Alt, som foregaar i det Indre, vil afspejles i det Ydre. Saaledes staar Mennesket der blottet og aabenbaret, som det er. Vel for os her, at ikke enhver flygtig Tanke uvilkaarlig afspejles i det Ydre. Her leve vi i „Tro og ikke i Beskuelse" af det Hinsides — som Regel; paa lignende Maade staa vi overfor Menneskenes Aander; kun begrænset kjende vi dem. Netop derved gives der os Lejlighed til Undersøgelse, formedelst hvilket Princip et Menneske udvikles — saavel overfor det usynlige Evige, som overfor det Aandelige i denne Verden.

Nu er det vigtigt at mærke os, at mange Mennesker indgaa i Evigheden uden at være fuldstændig udviklede i det Gode eller fuldt modne i det Onde. Millioner Mennesker dø, uden at Evangeliets Lys har skinnet for dem, og have ikke havt den Oplysning, som er nødvendig for at kunne finde Vejen til evig Lyksalighed. Andre have hørt Evangeliet, men Omstændighederne have hindret dem i at annamme det.

Den evige Barmhjærtighed, Gud repræsenterer, har derfor fremskudt Opstandelsen for at give Alle i Aandernes Verden Anledning til at udvikle sig i det Gode eller det Onde. Kristus prædikede selv Evangeliet for visse Aander, som vare i Forvaring, de, som vare gjenstridige i Noa Dage, og hans Tjenere fortsætte uden Tvivl dette Arbejde. „Thi derfor er Evangeliet forkyndt for de Døde, at de vel skulle dømmes for Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aanden." Saaledes foregaar Frelsningsværket baade paa Jorden og i Aandernes Verden.

Forstaa vi nu ret de fremholdte Lærdomme, saa forstaa vi ogsaa, hvorfor Opstandelsen ikke sker paa en Gang med alle Mennesker. Af Guds Ord lære vi, at Kristus var den forste til Herlighed opstandne; han var „Opstandelsens Forstegrøde." Fremdeles lære vi, at de, som tilhore ham, skulle ved Kristi anden Tilkommelse opstaa. Og sluttelig skulle de ovrige Dode opvækkes, naar det tusindaarige Rige er til Ende, og Riget overgives til Faderen, og Gud bliver Alt i Alle.

Ved Herrens andet Komme skulle alle de opvækkes eller opstaa, som vare oprigtige Medlemmer af hans Kirke paa Jorden. Denne Opstandelse kaldes den første, og over dem, som have Del i denne, siger Aabenbareren, „har den anden Død ikke Magt". De have overvundet alle Fristelser og kunne ikke mere forledes til Synd. Men de, som ingen Del have i den forste Opstandelse, maa forblive i Aandernes Verden endnu en Tid.

Den anden Opstandelse sker, ifølge Guds Ord, efter det tusindaarige Rige. Enhver skal da dømmes efter sine Gjerninger og erholde Løn i Overensstemmelse med samme. Dette er Enden. De, som da have forkastet alle Naadestilbud, baade her paa Jorden og i Aandernes Verden, og saaledes umuligt

kunne frelses, maa da forkastes. Men de Frelste skulle arve Jorden, som vil blive herliggjort til et passende Opholdssted for de Retfærdige. Og først da vil den Periode oprinde, om hvilken Aabenbareren siger: „Guds Paulun er hos Menneskene, og han skal bo hos dem, og de skulle være hans Folk, og Gud selv skal være med dem og være deres Gud. Og Gud skal aftørre hver Taare af deres Øjne. og Døden skal ikke være mere, ej heller Sorg, ej heller Skrig, ej heller Pine skal være mere; thi det Forste er veget bort." — Sv. Härolden.

Den sande Kjærligheds Frugter.

I det Hjem, hvor Kjærlighedens milde Luftning udgjor den aandelige Atmosfære, der findes den største og vesignelsesrigeste Virksomhed, og vor Jagttagelse har overbevist os om, at kun, naar Kjærlighedens Aand hersker i Hjemmet, kan velsignelsesrige Frugter vindes. Kjærligheden er Frøet til alle Dyder; den frembringer alle de Frugter, som Nationens Velfærd og Udvikling kræver. Den er et guddommeligt Element. „Gud er Kjærlighed, og hvo, som bliver i Kjærlighed, bliver i Gud, og Gud i ham". Alle, som ere i Besiddelse af Guds Aand, leve tilsammen i Kjærlighed. Kjærlighed er ikke egennyttig, men ser hen til Alles Vel. Den inspirerer til Ydmyghed; den finder Glæde i at være hjælpsom; den er Nøglen til det ædleste, herligste og mest fremgangsrige Liv. Kjærligheden taaler meget af Næsten og er samtidig mild i sig selv; den er selvopofrende.

Den sande Kjærligheds Virkninger ere langt højere og ædlere, end vi ved vor overfladiske Betragtning kunne forstaa eller indse. Dens Maal er at gjøre godt, at undervise dem, der have Undervisning Behov, at trøste de Svage og Nedtrykte og oprejse de Faldne. Kjærligheden er gavmild, thi den har sin Oprindelse fra Gud. Den er lys- og livgivende, samt upartisk som Solen, der skinner over „Retfærdige og Uretfærdige". Den er overbærende. Den straaler og smiler til Alt, som ligger paa dens Vej. Kun de, som gjemme sig for den i Mørket, og gjør Mørkets Gjerninger, kan den ikke naa. Hvad kan Kjærligheden personificeret sammenlignes med? Den er lig den smilende — evig smilende Kvinde i Hjemmet, og hvor burde ikke den fornuftige, betænksomme Mand søge at gjøre Livet behageligt for sin Hustru, og søge at undgaa at saare hende, den kjærlige Hustru og Moder, den evig smilende Sol; ja, i Sandhed, om Manden har en Hustru, der har den Helligaand og Guds Kjærlighed boende i sig, da er hun — selv i Sorgen — en Sol for ham. Ligeledes med Hensyn til Manden; hvor herligt er ikke det Lys, som skinner fra ham, naar han er i Besiddelse af Guds Aand! Hvor herligt er ikke det Lys, som udstraaler fra Guds evige Præstedømme! Hvor herligt er ikke det Lys, som udgaar fra Jesus Kristus, vor Forløser, Verdens Lys og Liv, ham. hvem „al Magt" er given „i Himmelen og paa Jorden." Hvor fuld af Kjærlighed er ikke For-

løsningsværket! Opofrede Kristus ikke sit Liv for sine Fjender, for sine Modstandere? Visselig, han gjorde. Han opofrede sit Liv for os! Hvem forstaar den dybe Filosofi i Forløsningens Plan? Hvem forstaar Forløsningens Kraft; hvem forstaar dens herlige Karakter? De, der ere i Besiddelse af den Helligaand, de, der ere i Besiddelse af den Kjærlighed, som Aanden giver, og kun de! Kun de, som ere i Besiddelse af Kjærlighed, kunne være i Besiddelse af sand Frisind.

Kjærligheden udbasuner ikke sin Virksomhed for alle Mennesker. Kjærligheden elsker Fred. Strid og Uenighed er dens Fjende. Kjærligheden bor ikke under Tag med Uenighed. I det Hjem, hvor Kjærlighed raader, der findes der, som tidligere nævnt, et evigt Sollys, en evig Sommer, ja, Edens skjønne Blomster dufte der. Den Harmoni, som findes i et saadant Hjem, afspejler Himlens Harmoni — den Harmoni, som vil findes i den himmelske Stad, det ny Jerusalem, som skal nedlades paa Jorden, naar den er forherliget.

Under Kjærlighedens Indflydelse flyr al Avind, al Misundelse, al Mistro, al Slags Ondt, ligesom Sneen smelter for Solens Straaler. Kjærligheden bortrydder enhver Hindring for Udvikling. Kjærlighedens Magt strækker sin Indflydelse langt udenfor Familje- og Vennekredsen, til hele Menneskeslægten.

Den Almægtige fortsætter sit Kjærlighedsværk gjennem al Evighed. Gjenløsning — Frelse og Saliggjørelse — er Kjærlighedens Thema, og enhver Person, som i nogen Grad har erfaret Igjenløsningens Kraft, netop som Følge af den uendelige Kjærlighed, som ligger til Grund for Igjenløsningen, vil være i Stand til at udføre et frugtbringende Arbejde i Kjærlighedens Evangeliums, Jesu Kristi Evangeliums Tjeneste. Den Følelse, som besjæler Manden i sin Stræben og som indgyder Hustruen behagelige Fantasier om Fremtiden, som foraarsager Sønners og Døtres Lydighed, som gjør Hjemmet tiltrækkende, som gjør Slægtskabets Baand behageligt, udstrømmer tilvisse fra sand Kjærlighed. Kjærligheden søger at velsigne dem, hvis Lod har været mindre lykkelig end vor Egen. De, som ere i Besiddelse af sand Kjærlighed, søge at udøve Kjærlighed mod Enhver, de komme i Berøring med. Lad os betragte den dybe Kjærlighed, Jesus Kristus udviste. Han led „den Retfærdige for de Uretfærdige, at han kunde føre os frem til Gud." Kristus — Verdens Frelser — bad for sine Fjender. I ham finde vi i Sandhed et fuldkomment Forbillede paa den sande Kjærlighed, og ligesom en profetisk Røst om Muligheden af Kjærlighedens endelige Triumf over Egennytten og Opnaaelsen af den Herlighed, som „Gud har beredt dem, som ham elske." — Zions Home Monthly.

Oldtidslevninger af Staden Ninive.

De Udgravningsarbejder, som for nogle Aar siden af Oldtidsforskeren Layard foretoges blandt Ruinerne af det fordums Ninive, og som nylig af Oldtidsforskeren George Smith bleve fortsatte, har gjort det muligt at kunne gjøre sig et Begreb om Stadens majestætiske Bygningsstil. Dens Paladser

synes at have været byggede paa Terrasser, som vekslede i Højde mellem 30 og 50 Fod over det omkringliggende Sletteland. Disse Terrasser vare i nogle Tilfælde opførte af regelmæssige Teglstensmure, medens andre vare opførte blot af Bindingsværk af Jord og Træ. Den førstnævnte Slags Ruiner findes i Nimrud, den sidstnævnte Slags i en Gruppe Ruiner, som kaldes Kuyunjik. En solid Stenmur beskyttede Terrassernes Forside. Nogle af Terrasserne havde et overordentligt stort Omfang, saa at de paa Afstand mere lignede naturlige Høje end Høje frembragte ved den menneskelige Kunst. Paladserne, som vare opførte paa disse Høje, vare to eller flere Etager høje og byggede af et Bindingsværk af mægtige Bjælker og soltørrede Sten og vare udvendigt bedækkede med Alabastplader. Storartede, brede Trapper førte op til Paladset.

Da Mederne, understøttede af Babylonierne, omkring Aaret 656 f. K. faldt ind i Assyrien, blev Ninive, Hovedstaden i Assyrien, aldeles tilintetgjort og Indvaanerne tagne tilfange.

Det lykkedes Layard i Aaret 1845 at gjennemtrænge det tykke Lag, som i Aarhundreder havde samlet sig over Ruinerne. George Smith fortsatte hans Oprydnings- og Udgravningsarbejder, og de Fund, som gjordes, belønnede dem rigelig for deres Møje og alle udstaaede Farer. Et stort Antal Tavler, bedækkede med Indskrifter, fandtes, næsten ti Tusinde. Disse Tavler vare af Terracotta, førend Terracottaleret efter Formningen var stivnet. Tavlerne, som vare omtrent en Kvadratfod store, bleve derefter hærdede ved Heden. Derpaa opsattes de ved Væggene i det kongelige Palads, hvor de saaledes dannede Kongens Bibliothek.

En Samling var begyndt under Kong Salmanasser, omkring Aar 860 før Kristus. Hans Efterfølger, Sardanapalus, forøgede Indskrifterne, som med stort Besvær ere blevne udtydede. Tavlerne indeholdt en uafbrudt historisk Beskrivelse af disse Kongers Regjeringshandlinger og indeholdt tillige Optegnelser af gængse Traditioner. Og højst mærkværdigt, at der mellem Tavlerne fandtes tvende Optegnelser, som fuldstændig bekræftede Beretningen i Mose Bøger om Skabelsen og Syndfloden!

Ninives tidligste Historie er indhyllet i Uvished, endskjøndt der findes Grund til at antage, at Ninive er en af de Stæder, som i Cushite-Civilisationens sidste Periode grundlagdes af arabiske Kolonister. Herodotus, Strabo samt andre klassiske Historikere omtale Ninive i et Sprog, der tyder paa, at Tiden for dets Grundlæggelse næppe kjendtes, men at Staden havde en høj Alder. Da Xenophon i Aaret 401 f. K. anførte en Armé af 10,000 Grækere, gik han ifølge sin egen, berømte Beskrivelse heraf over Stadens Grund. Omtrent 70 Aar senere stod under Alexander den Store Slaget ved Arabela, som laa nær det fordums Ninive. De Oldtidslevninger, som senere ere blevne fundne i det gamle Ninives Ruiner, vise en stor Lighed med den phonicisk Arkitektur, hvilken, saavelsom de Folks Sæder, som levede under hin Kultur, atter afledes fra den oldarabiske Kultur.

— Phrenological Journal.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af **Edward H. Anderson**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).